

અસ્વીકરણ: સ્થાનિક ભાષામાં અનુવાદિત આ ચુકાદા/હુકમનો હેતુ પક્ષકારોને તેમની ભાષામાં જાણકારી ઉપલબ્ધ કરાવવા માત્રનો છે અને તેનો અન્યથા ઉપયોગ થઈ શકશે નહિ. અન્ય તમામ વ્યવહારિક તેમજ સરકારી ઉદ્દેશો માટે મૂળ અંગ્રેજી ચુકાદો/હુકમ જ પ્રમાણિત અને માન્ય રહેશે.

DISCLAIMER: The translated judgment in vernacular language is meant for the restricted use of the litigant to understand it in his/ her language and may not be used for any other purpose. For all practical and official purposes, the English version of the judgment shall be authentic and shall hold the field for the purpose of execution and implementation.

=====

ગોવિંદસામી

વિરુદ્ધ

તમિલનાડુ રાજ્ય

એપ્રિલ ૨૨, ૧૯૯૮

[એમ.કે. મુખર્જી અને એસ.એસ. મોહમ્મદ કાદરી, ન્યાયમૂર્તિશ્રીઓ]

ઇન્ડિયન પીનલ કોડ, ૧૮૬૦:

કલમ ૩૦૨ – આરોપી દ્વારા તેના કાકા અને તેના પરિવારના અન્ય ચાર સભ્યોની હત્યા – સાંયોગિક પુરાવા – ટ્રાયલ કોર્ટ દ્વારા નકારી કાઢવામાં આવ્યા – આરોપી નિર્દોષ છૂટ્યો – હાઇકોર્ટે નિર્દોષ છૂટવાના આદેશને ઉલટાવ્યો – આરોપીને દોષિત ઠેરવ્યો – આરોપીના ગુના તરફ દોરી જતી પરિસ્થિતિઓ સાબિત થયેલી જણાઈ – અચાનક ઉશ્કેરણીની ગેરહાજરી દર્શાવતી

પરિસ્થિતિઓ – પૂર્વ-યોજિત ગુનો – ભોગ બનનાર વ્યક્તિઓ જ્યારે સૂતા હતા ત્યારે તેમના પર હુમલો – ગુનો જે પ્રકારે અને જે રીતે આચરવામાં આવ્યો હતો તે ઘૂણાસ્પદ, ઘોર, ફૂર અને ઠંડા કલેજે કરાયેલી હત્યા હોવાનું જણાયું – હાઈકોર્ટ દ્વારા આરોપીને મૃત્યુદંડની સજા ફટકારવામાં આવી – યોગ્ય ઠેરવવામાં આવી – રેકૉર્ડ આરોપીની તરફેણમાં કોઈ હળવા કરનારી અથવા નરમ પડતી પરિસ્થિતિઓ દર્શાવતો નથી – પુરાવા – સાંયોગિક પુરાવા – સજા – મૃત્યુદંડની સજા.

આરોપી-અપીલકર્તા સામે તેના કાકા (ડી-૧), કાકી, તેમના બે પુત્રો અને એક પુત્રીની હત્યા કરવા બદલ કેસ ચલાવવામાં આવ્યો હતો. ફરિયાદ પક્ષનો કેસ એવો હતો કે તારીખ ૩૦.૫.૧૯૮૪ ના રોજ સવારે આશરે ૭ વાગ્યે જ્યારે ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૨ દૂધ લેવા માટે ડી-૧ ના ઘરે પહોંચી, ત્યારે તેણે પાંચેય ભોગ બનનારાઓને લોહીલુહાણ ઈજાઓ સાથે મૃત હાલતમાં પડેલા જોયા. તેણીએ તેના પતિ (ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૩) ને જાણ કરી જેણે ગ્રામ વહીવટી અધિકારી (ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૭) ને અહેવાલ આપ્યો અને જણાવ્યું કે તેને શંકા છે કે આરોપી અને તેના નાના ભાઈએ આ હત્યાઓ કરી છે કારણ કે તેમની અને ડી-૧ વચ્ચે જમીનનો વિવાદ હતો. ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૭ એ પોલીસ સ્ટેશનમાં અહેવાલ રજૂ કર્યો. સર્કલ ઇન્સ્પેક્ટર ઓફ પોલીસ (ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૨૬) ઘટનાસ્થળે ગયા અને શબોને પોસ્ટમોર્ટમ પરીક્ષણ માટે મોકલી આપ્યા. તેમણે ઘટનાસ્થળેથી હાથની

ઘડિયાળ સહિત કેટલીક વસ્તુઓ જપ્ત કરી. બાદમાં, ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૨૭, પોલીસ ઇન્સ્પેક્ટરે આરોપીની ધરપકડ કરી અને તેની વ્યક્તિગત તલાશી દરમિયાન લોહીના ડાઘવાળી 'લુંગી' (એમ.ઓ. ૧૯), અને એક પ્રોમિસરી નોટ (વચનચિઠ્ઠી) (એમ.ઓ. ૨૦) જપ્ત કરી. આરોપીના નિવેદનના આધારે, ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૨૭ એ ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૧૪ ના ઘરેથી એક સાયકલ અને એક કોથળો પણ રિકવર કર્યો જેમાં એક ટોર્ચ અને એક 'અરવાલ' (ધારદાર કાપવાનું હથિયાર) હતું. 'અરવાલ' અને લુંગીને રાસાયણિક પરીક્ષણ માટે મોકલવામાં આવ્યા હતા.

ફરિયાદ પક્ષે, આરોપીનો ગુનો સાબિત કરવા માટે, ચાર પરિસ્થિતિઓ પર આધાર રાખ્યો હતો, એટલે કે: (૧) આરોપીને ગુનો આચરવાનો હેતુ હતો કારણ કે તેને ડી-૧ સાથે સીમાનો વિવાદ હતો અને ઘટનાના બે દિવસ પહેલા તેનો ડી-૧ અને તેના પુત્ર સાથે ઝઘડો થયો હતો; તે ઝઘડા દરમિયાન ડી-૧ એ તેને માર માર્યો હતો અને તેને પ્રોમિસરી નોટ પર સહી કરવા માટે મજબૂર કર્યો હતો: (૨) ગુનાના સ્થળેથી રિકવર કરાયેલી હાથની ઘડિયાળ આરોપીની હતી: (૩) આરોપી, તેની ધરપકડ સમયે, લોહીના ડાઘવાળી 'લુંગી' પહેરેલો હતો અને તેની પાસે એક પ્રોમિસરી નોટ (એમ.ઓ. ૨૦) હતી: અને (૪) આરોપીના નિવેદનના આધારે 'અરવાલ' ની રિકવરી, અને 'અરવાલ' પર 'બી' ગ્રુપના માનવ લોહીના ડાઘ જોવા મળ્યા હતા જે મૃતકોમાંના કેટલાકનું લોહીનું ગ્રુપ હતું. ટ્રાયલ કોર્ટે આરોપીને એવું માનીને નિર્દોષ જાહેર કર્યો કે કોઈપણ પરિસ્થિતિ

સાબિત થઈ નથી. પરંતુ હાઈકોર્ટે ઠેરવ્યું કે ઉક્ત પરિસ્થિતિઓ સાબિત થઈ છે અને તે અચૂકપણે આરોપીના ગુના તરફ અંગુલિનિર્દેશ કરે છે; અને તેણે આરોપીને દોષિત ઠેરવ્યો અને તેને મૃત્યુદંડની સજા ફટકારી. તેનાથી નારાજ થઈને આરોપીએ વર્તમાન અપીલ દાખલ કરી છે.

અપીલકર્તા વતી એવી દલીલ કરવામાં આવી હતી કે પુરાવા અંગે ટ્રાયલ કોર્ટે અપનાવેલો દષ્ટિકોણ વ્યાજબી હતો અને હાઈકોર્ટે તેમાં હસ્તક્ષેપ કરવો જોઈતો ન હતો. એવી પણ દલીલ કરવામાં આવી હતી કે જો અપીલકર્તા દોષિત જણાયો હોય તો પણ, આ કેસ 'દુર્લભથી અતિ દુર્લભ કેસો' ની શ્રેણીમાં આવતો નથી, અને અપીલકર્તાએ પાંચ હત્યાઓ કરી હોવાની માત્ર હકીકત મૃત્યુદંડની સજા ફટકારવા માટેનું કારણ બની શકે નહીં.

અપીલ ફગાવી દેતાં, આ અદાલતે

ઠેરવ્યું: ૧.૧. ફરિયાદ પક્ષ દ્વારા જે પરિસ્થિતિઓ પર આધાર રાખવામાં આવ્યો છે, જેમાંની દરેક અચૂકપણે અપીલકર્તાના ગુના તરફ નિર્દેશ કરે છે, તેને સંચિત રીતે લેતાં, તે માત્ર અપીલકર્તાના ગુનાની પૂર્વધારણા સાથે સુસંગત છે અને તેની નિર્દોષતા સાથે સંપૂર્ણપણે અસુસંગત છે, તેથી, હાઈકોર્ટ દ્વારા નોંધાયેલી દોષસિદ્ધિ સાચી છે. [૧૧૪૪-સી]

૨. હાઈકોર્ટે મૃત્યુદંડની સજા ફટકારવાનો તેનો નિર્ણય માત્ર ૫ વ્યક્તિઓની હત્યા કરવામાં આવી હતી તે હકીકત પર આધારિત રાખ્યો ન હતો, તેણે હત્યાઓ સંબંધિત અન્ય આનુષંગિક પરિસ્થિતિઓને પણ ધ્યાનમાં લીધી

હતી. હાઈકોર્ટે ઠેરવ્યું કે આ ઘટના કોઈ અચાનક ઉશ્કેરણીના કારણે બની ન હતી પરંતુ તે પૂર્વ-યોજિત હતી; પાંચેય ભોગ બનનારાઓ જ્યારે સૂતા હતા ત્યારે તેમના પર હુમલો કરવામાં આવ્યો હતો અને તેમની પાસે હુમલાનો સામનો કરવાનો કોઈ અવકાશ કે તક ન હતી; આરોપીની કોઈ માનસિક વિકૃતિ ન હતી; અને આરોપીએ જે પ્રકૃતિ અને રીતે પાંચ હત્યાઓ આચરી હતી તે ઘૃણાસ્પદ, હેય, ઘોર અને ફૂર હોવાનું જણાયું હતું. આ ઉપરાંત, અપીલકર્તાએ જે ઘાતકી રીતે તેના કાકાના આખા પરિવારનો સફાયો કર્યો [તેમના એક પુત્ર (ફરિયાદપક્ષના સાહેદ-૮) સિવાય, જે સદનસીબે સંબંધિત સમયે શહેરમાં અભ્યાસ કરતો હતો] દેખીતી રીતે જ તેમની મિલકતો હડપ કરવા માટે, તેણે ન્યાયિક વિવેકબુદ્ધિને આંચકો આપ્યો છે. રેકૉર્ડ અપીલકર્તાની તરફેણમાં કોઈ હળવા કરનારી કે નરમ પડતી પરિસ્થિતિઓ દર્શાવતો નથી. આવી પરિસ્થિતિઓમાં, હાઈકોર્ટ દ્વારા અપીલકર્તા પર લાદવામાં આવેલી મૃત્યુદંડની સજા ન્યાયી છે. [૧૧૪૫-જી-એચ]

બચ્ચન સિંઘ વિ. પંજાબ રાજ્ય, એઆઈઆર (૧૯૮૦) એસસી ૮૯૮ અને મહેશ વિ. મધ્ય પ્રદેશ રાજ્ય, [૧૯૮૭] ૩ એસસીસી ૮૦ પર આધાર રાખવામાં આવ્યો.

શમસુલ કન્વર વિ. ઉત્તર પ્રદેશ રાજ્ય, એઆઈઆર (૧૯૯૫) એસસી ૧૭૪૮, ટાંકવામાં આવ્યો.

ફોજદારી અપીલ અધિકારક્ષેત્ર:

ફોજદારી અપીલ નં. ૯૦૦/૧૯૯૭

ફોજદારી અપીલ સંખ્યા ૩૦/૧૯૮૮ માં મદ્રાસ હાઈકોર્ટના તારીખ ૨.૯.૯૭ ના ચુકાદા અને આદેશમાંથી.

અપીલકર્તા વતી રંજન મુખર્જી.

સામવાળા વતી વી.જી. પ્રગાસમ.

અદાલતનો ચુકાદો આ મુજબ આપવામાં આવ્યો હતો દ્વારા:

એમ.કે. મુખર્જી, જે. સી.આર.પી.સી. ની કલમ ૩૭૯ હેઠળની આ અપીલ ફોજદારી અપીલ સંખ્યા ૩૦/૧૯૮૮ માં મદ્રાસ હાઈકોર્ટ દ્વારા આપવામાં આવેલા તારીખ ૨ સપ્ટેમ્બર, ૧૯૯૭ના ચુકાદા અને આદેશ સામે નિર્દેશિત છે. આક્ષેપિત ચુકાદા દ્વારા હાઈકોર્ટે અપીલકર્તાને હત્યાના પાંચ આરોપોમાંથી નિર્દોષ મુક્ત કરવાના આદેશને ઉલટાવ્યો, તેને તે માટે દોષિત ઠેરવ્યો અને તેને મૃત્યુદંડની સજા ફટકારી. ભોગ બનનારાઓમાં નાગામલાઈ (અપીલકર્તાના પિતાના મોટા ભાઈ), તેમની પત્ની, બે પુત્રો અને એક પુત્રી હતા.

૨. ફરિયાદ પક્ષનો કેસ ટૂંકમાં નીચે મુજબ છે: (૧) ૩૦ મે, ૧૯૮૪ ના રોજ અથવા તે અરસામાં સવારે ૭.૦૦ વાગ્યે કોન્ડાયાપાલયમ ગામના રહેવાસી સૌંદરમ (ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૨), જેમાં નાગામલાઈ અને અપીલકર્તા પણ રહેતા હતા, તે પોતાની દૈનિક આદત મુજબ દૂધ લેવા માટે પૂર્વના ઘરે ગઈ હતી.

ત્યાં પહોંચીને તેણીએ તેને, તેની પત્ની, બે પુત્રો અને એક પુત્રીને તેમના ઘરના આગળના આંગણામાં તેમના શરીર પર લોહીલુહાણ ઈજાઓ સાથે મૃત હાલતમાં પડેલા જોયા. તેણી દોડીને પોતાના ઘરે ગઈ અને તેના પતિ કુરુક્કલ (ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૩) ને આ ભયાનક હત્યાઓ વિશે જણાવ્યું. ત્યારબાદ ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૩ નાગામલાઈના ઘરે ગયો અને શબો જોયા પછી, તેના સહ-ગ્રામજન રામાસ્વામી (ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૧) ને આ ઘટનાની જાણ કરી. નાગામલાઈના ઘરની મુલાકાત લીધા પછી, ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૧ નજીકના ગામ વારાપાલયમમાં ગયો અને તેમના ગ્રામ વહીવટી અધિકારી રમણી મારીમુથુ (ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૭) ને એક અહેવાલ આપ્યો, જે તેમના દ્વારા નોંધવામાં આવ્યો હતો. તે અહેવાલમાં તેણે પહેલા નાગામલાઈના ઘરમાં જે જોયું હતું તેનું વર્ણન કર્યું અને પછી જણાવ્યું કે તેને શંકા છે કે ગોવિંદસામી (અપીલકર્તા) અને તેના નાના ભાઈએ આ હત્યાઓ કરી છે કારણ કે તેમની અને નાગામલાઈ વચ્ચે જમીનનો વિવાદ હતો.

(૨) ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૭ ત્યારબાદ કોન્ડાયામ્પાલયમ ગામ જવા રવાના થયો અને શબો જોયા પછી પુલિયામ્પટ્ટી પોલીસ સ્ટેશન ગયો અને અહેવાલ (આંક-પી. ૧) રજૂ કર્યો. તે અહેવાલ પરથી ગુનો નોંધવામાં આવ્યો અને તત્કાલીન સર્કલ ઇન્સ્પેક્ટર ઓફ પોલીસ પલાનીસામી (ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૨૬) દ્વારા તપાસ હાથ ધરવામાં આવી. તે નાગામલાઈના ઘરે ગયો, પાંચ શબોનું ઇન્કવેસ્ટ (પંચનામું) કર્યું અને તેમને પોસ્ટમોર્ટમ પરીક્ષણ માટે

સરકારી હોસ્પિટલ, સત્યમંગલમ મોકલી આપ્યા. તેણે ગુનાના સ્થળેથી તેની તૂટેલી ચેઈન સાથેની હાથની ઘડિયાળ (એમ.ઓ. ૧) સહિત કેટલીક વસ્તુઓ જપ્ત કરી.

(૩) ૪ જૂન, ૧૯૮૪ ના રોજ આ કેસની તપાસ પોલીસ ઇન્સ્પેક્ટર શ્રી ભીમન (ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૨૭) દ્વારા હાથ ધરવામાં આવી. તે દિવસે તેમણે અપીલકર્તાની ધરપકડ કરી અને એક મેમો (આંક પી. ૮) હેઠળ તેની વ્યક્તિગત તલાશીમાંથી લોહીના ડાઘવાળી લુંગી (એમ.ઓ. ૧૯) અને એક પ્રોમિસરી નોટ (એમ.ઓ. ૨૦) જપ્ત કરી. અપીલકર્તા દ્વારા આપવામાં આવેલા નિવેદનના આધારે તેઓ અરસુર ગામમાં વ્યવસાયે જ્યોતિષ મારીમુથુ (ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૧૪) ના ઘરે ગયા અને એક સાયકલ (એમ.ઓ. ૨૧) અને એક કોથળો (એમ.ઓ. ૨૩) જપ્ત કર્યો જેમાં એક ટોર્ચ લાઈટ (એમ.ઓ. ૧૮) અને એક અરપ્પાલ (એમ.ઓ. ૨૨), જે એક ભારે ધારદાર કાપવાનું હથિયાર છે, તે હતા. ગુનાના સ્થળેથી જપ્ત કરાયેલ અરપ્પાલ, લુંગી અને અન્ય કેટલીક વસ્તુઓ રાસાયણિક પરીક્ષણ માટે ફોરેન્સિક સાયન્સ લેબોરેટરી (એફ.એસ.એલ.) માં મોકલવામાં આવી હતી. આવા પરીક્ષણનો અહેવાલ મળ્યા પછી અને તપાસ પૂર્ણ થતાં પોલીસે અપીલકર્તા વિરુદ્ધ ચાર્જશીટ (આરોપનામું) રજૂ કર્યું.

૩. અપીલકર્તાએ આરોપો નકાર્યા અને દલીલ કરી કે તેને ખોટી રીતે સંડોવવામાં આવ્યો છે.

૪. નાગામલાઈ, તેમની પત્ની, બે પુત્રો અને એક પુત્રી તેમના ઘરની સામે અપમૃત્યુ (નરહત્યા) પામ્યા હતા તે રેકૉર્ડ પરના વિપુલ પુરાવાઓ દ્વારા સાબિત થાય છે. વાસ્તવમાં, બચાવ પક્ષ દ્વારા ફરિયાદ પક્ષના આ ભાગને પડકારવામાં આવ્યો ન હતો. ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૧, ૨, ૩ અને ૭ ના બિન-વિવાદાસ્પદ પુરાવાઓ ઉપરાંત, જેઓ તમામે ૫ વ્યક્તિઓના શબોને તેમના ઘરની સામે લોહીલુહાણ ઇજાઓ સાથે પડેલા જોયા હોવાનો દાવો કર્યો હતો, શબોનું ઇન્કવેસ્ટ કરનાર ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૨૭ નો પુરાવો તે હકીકત સાબિત કરે છે. ત્રણ ડોક્ટરો, એટલે કે ડૉ. ઉલગનાથન (ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૧૬), ડૉ. સરોજા (ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૧૭) અને ડૉ. મારીમુથા (ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૧૮), જેમણે તે શબો પૈકીના એક અથવા બીજા શબનું પોસ્ટમોર્ટમ પરીક્ષણ કર્યું હતું, તેમના પુરાવા પરથી આપણને જાણવા મળે છે કે તે દરેકના શરીર પર અસંખ્ય ઊંડા ઘા હતા. જ્યારે નાગામલાઈને આવી ૬ ઇજાઓ થઈ હતી, ત્યારે તેમના પુત્રો, મૂર્તિ અને બાલાસુબ્રમણ્યનને અનુક્રમે ૧૨ અને ૪ ઇજાઓ થઈ હતી, તેમની પત્ની પોન્નાથલને ૪ અને પુત્રી અન્બુ સેલ્વીને ૨ ઇજાઓ થઈ હતી. જ્યારે અરુણવાલ (એમ.ઓ. ૨૨) બતાવવામાં આવ્યો ત્યારે ડોક્ટરોએ અભિપ્રાય આપ્યો કે આ બધી ઇજાઓ આવા હથિયારથી થઈ શકે છે. ઉપરોક્ત સાક્ષીઓના પુરાવા પરથી એ સ્પષ્ટ થાય છે કે ૫ મૃતકો તારીખ ૨૯ મે અને ૩૦ મે, ૧૯૮૪ ની રાત્રિ દરમિયાન તેમના ઘરની સામે અપમૃત્યુ પામ્યા હતા.

૫. હવે આપણી સમક્ષ નિર્ણાયક પ્રશ્ન એ આવે છે કે શું ફરિયાદ પક્ષ એ સાબિત કરવામાં નિર્ણાયક રીતે સફળ રહ્યો છે કે અપીલકર્તા જ ઉપરોક્ત હત્યાઓનો ગુનેગાર છે. તેને સાબિત કરવા માટે કોઈ પ્રત્યક્ષદર્શી સાક્ષીની ગેરહાજરીમાં ફરિયાદ પક્ષે નીચેની પરિસ્થિતિઓ પર આધાર રાખ્યો હતો:– (૧) અપીલકર્તાને હત્યાઓ કરવાનો હેતુ હતો કારણ કે તેની મિલકતો અંગે નાગામલાઈ સાથે સીમાનો વિવાદ ચાલતો હતો અને હત્યાના બે દિવસ પહેલાં નાગામલાઈ અને તેના પુત્ર મૂર્તિ સાથે તેનો ઝઘડો થયો હતો જે દરમિયાન તેને (અપીલકર્તાને) માર મારવામાં આવ્યો હતો. આ ઉપરાંત, નાગામલાઈએ અપીલકર્તાને પ્રોમિસરી નોટ પર સહી કરવા માટે મજબૂર કર્યો હતો;

(૨) ગુનાના સ્થળેથી અપીલકર્તાની તૂટેલી ચેઈનવાળી હાથની ઘડિયાળ (એમ.ઓ. ૧) રિકવર કરવામાં આવી હતી;

(૩) ૪ જૂન, ૧૯૮૪ ના રોજ તેની ધરપકડ સમયે અપીલકર્તા લોહીના ડાઘવાળી લુંગી (એમ.ઓ. ૧૯) પહેરેલો જોવા મળ્યો હતો અને તેની પાસે એક પ્રોમિસરી નોટ (એમ.ઓ. ૨૦) હતી; અને

(૪) અપીલકર્તા દ્વારા આપવામાં આવેલા નિવેદનના આધારે ૪ જૂન, ૧૯૮૪ ના રોજ ફરિયાદપક્ષના સાહેદ– ૧૪ ના ઘરેથી અરણવાલ (એમ.ઓ. ૨૨) રિકવર કરવામાં આવ્યો હતો અને તેના પર 'બી' ગ્રુપના માનવ લોહીના ડાઘ જોવા મળ્યા હતા, જે મૃતકોમાંના કેટલાકનું પણ લોહીનું ગ્રુપ હતું.

૬. ઉપરોક્ત પરિસ્થિતિઓને સાબિત કરવા માટે ફરિયાદ પક્ષ દ્વારા રજૂ કરાયેલા પુરાવાઓ પર વિચારણા કરીને ટ્રાયલ કોર્ટે ઠેરવ્યું કે તેમાંથી કોઈ પણ સાબિત થઈ નથી અને તદનુસાર, તેણે અપીલકર્તાને નિર્દોષ છોડી મૂક્યો. ટ્રાયલ કોર્ટના તારણોને ઉલટાવતાં, હાઈકોર્ટે ઠેરવ્યું કે ઉપરોક્ત તમામ પરિસ્થિતિઓ મજબૂત રીતે સ્થાપિત થઈ છે અને તે પરિસ્થિતિઓ અચૂકપણે અપીલકર્તાના ગુના તરફ અંગુલિનિર્દેશ કરે છે.

૭. અપીલકર્તા વતી હાજર રહેલા વિદ્વાન વકીલ શ્રી રંજન મુખર્જીએ સૌપ્રથમ રજૂઆત કરી હતી કે ફરિયાદ પક્ષના પ્રસ્તુત અને ભૌતિક પુરાવાઓને નકારી કાઢવા માટે ટ્રાયલ કોર્ટે આપેલા કારણો વધુ વજનદાર હતા અને હાઈકોર્ટે દ્વારા તેને સંપૂર્ણપણે વિસ્થાપિત કરવામાં આવ્યા ન હતા. તેમણે આગળ રજૂઆત કરી કે, ગમે તે હોય, પુરાવા અંગે ટ્રાયલ કોર્ટે અપનાવેલો દૃષ્ટિકોણ પણ વ્યાજબી હતો. આવી પરિસ્થિતિમાં, તેમણે દલીલ કરી કે, આ સંબંધમાં આ અદાલત દ્વારા સ્થાપિત કરવામાં આવેલા સુસેટલ્ડ સિદ્ધાંતોની અવગણના કરીને હાઈકોર્ટે નિર્દોષ છૂટવાના આદેશને ઉલટાવવો જોઈતો ન હતો. તેમણે છેલ્લે રજૂઆત કરી કે જો એમ માની લેવામાં આવે કે હાઈકોર્ટે તેમ કરવા માટે ન્યાયી હતી, તો પણ તે મૃત્યુદંડની સજા ફટકારવા માટે ન્યાયી ન હતી.

૮. આની સામે રાજ્ય વતી વિદ્વાન વકીલ શ્રી પ્રગાસમે રજૂઆત કરી હતી કે સમગ્ર ફરિયાદ પક્ષના પુરાવાને નકારી કાઢવા માટે ટ્રાયલ કોર્ટે આપેલા કારણો સ્પષ્ટપણે અમાન્ય હતા અને હાઈકોર્ટે દ્વારા તેને યોગ્ય રીતે જ દૂર કરવામાં

આવ્યા હતા. તેમના મતે, પુરાવાઓની સમીક્ષા કરવાની અને નિર્દોષ છૂટવા સામેની અપીલમાં પોતાના તારણો પર પહોંચવાની હાઈકોર્ટેની સત્તાઓ ટ્રાયલ કોર્ટ જેટલી જ વ્યાપક છે.

૯. આ એક વૈધાનિક અપીલ હોવાથી અમે નીચલી અદાલતોના ચુકાદાઓને ધ્યાનમાં રાખીને રેકૉર્ડ પરના સમગ્ર પુરાવાઓનો અભ્યાસ કર્યો છે. અમારી આવી ક્વાયત અમને એવું માનવા માટે પ્રેરે છે કે ટ્રાયલ કોર્ટના દરેક તારણો સ્પષ્ટપણે ખોટા છે.

૧૦. સૌપ્રથમ હેતુ પર આવતાં, ફરિયાદ પક્ષે તેને સાબિત કરવા માટે પાંચ સાક્ષીઓની તપાસ કરી; અને તેઓ રામાસ્વામી (ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૧), દોન્નુસ્વામી (ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૪), ગોવિંદસામી (ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૫), રામાસ્વામી (ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૬) અને ગણેશન (ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૮), મૃતક નાગામલાઈનો હયાત પુત્ર, જે સંબંધિત સમયે કોઈબ્બતુરમાં હતો. ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૧, જે મૃતક અને અપીલકર્તા બંનેનો સંબંધી છે, તેણે સાક્ષી આપી કે તેમની વચ્ચે તેમની જમીનની સરહદો અંગે વિવાદો હતા અને તેણે તથા અન્ય પંચાયતદારોએ વિવાદોનો ઉકેલ લાવવાનો પ્રયાસ કર્યો હતો. ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૪ એ જણાવ્યું કે ઘટનાના લગભગ ૧-૧/૨ વર્ષ પહેલાં અપીલકર્તાની માતાએ તેને સરહદના વિવાદ અને ઢોર ચરાવવા અંગે ફરિયાદ કરી હતી અને તેણે તથા અન્ય લોકોએ મધ્યસ્થતા કરીને ઘટનાની તારીખ પહેલાં વિવાદનો ઉકેલ લાવ્યો હતો. ફરિયાદપક્ષના

સાહેદ- ૫ નો પુરાવો પણ આવો જ છે. આ સંબંધમાં ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૮ નો પુરાવો એવો છે કે જમીનના વિવાદના કારણે તેના પિતા અને અપીલકર્તા વચ્ચે વારંવાર ઝઘડા થતા હતા. હેતુ સાબિત કરવા માટે ફરિયાદ પક્ષ દ્વારા રજૂ કરાયેલા પુરાવા પર અવિશ્વાસ કરતાં ટ્રાયલ કોર્ટે નોંધ્યું હતું કે પંચાયત ક્યારે બોલાવવામાં આવી હતી અને તેમાં કોણે ભાગ લીધો હતો તે અંગે ઉપરોક્ત સાક્ષીઓના પુરાવામાં વિસંગતતાઓ હતી. પુરાવાઓનો કાળજીપૂર્વક અભ્યાસ કર્યા પછી અમને તેમને અવિશ્વસનીય ઠેરવવા માટે કોઈ ભૌતિક વિરોધાભાસ જોવા મળતો નથી. તેનાથી વિપરીત, અમને જાણવા મળે છે કે તેમના પુરાવા અસ્પષ્ટપણે સાબિત કરે છે કે તેમની વચ્ચે તેમની જમીનની સરહદો અંગે વિવાદો હતા અને તેના સમર્થનમાં સૌથી સચોટ પુરાવો (જે ટ્રાયલ કોર્ટ તેમજ હાઈકોર્ટ દ્વારા સંપૂર્ણપણે અણધારેલો રહ્યો છે) તે પોન્નમપાલયન ગામના રામાસ્વામી (ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૬) નો પુરાવો છે. તેમના પુરાવા પરથી આપણને જાણવા મળે છે કે ઘટનાના બે દિવસ પહેલા તેમણે નાગામલાઈ અને તેમના પુત્ર મૂર્તિને તેમની જમીન બાબતે અપીલકર્તા સાથે ઝઘડો કરતા જોયા હતા. તેમણે આગળ જણાવ્યું કે અપીલકર્તા તેમની પાસે આવ્યો હતો અને ફરિયાદ કરી હતી કે નાગામલાઈએ તેની પાસેથી કોરી પ્રોમિસરી નોટ પર સહી કરાવી લીધી છે અને તેને માર માર્યો છે. તેમણે આગળ જણાવ્યું કે તેમણે તેઓને ઝઘડો ન કરવાની સલાહ આપી હતી. આ સાક્ષીની તેમના પુરાવાના ઉપરોક્ત પાસાઓ સંદર્ભે બિલકુલ ઊલટતપાસ કરવામાં આવી ન હતી. જ્યારે

ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૬ ના ઉપરોક્ત બિન-વિવાદાસ્પદ પુરાવાને અગાઉ ઉદ્દેખિત સાક્ષીઓના પુરાવા સાથે વાંચવામાં આવે ત્યારે, શંકાને કોઈ સ્થાન રહેતું નથી કે ફરિયાદ પક્ષ એ સાબિત કરવામાં સફળ રહ્યો છે કે અપીલકર્તા અને નાગામલાઈ વચ્ચે તેમની જમીનો અંગે વિવાદ હતો અને ઘટનાના માત્ર બે દિવસ પહેલાં જ તેઓ વચ્ચે તે વિવાદ પર ઝઘડો થયો હતો જે દરમિયાન પૂર્વે અપીલકર્તાને માર માર્યો હતો અને ત્યારબાદ તેને પ્રોમિસરી નોટ પર સહી કરવા માટે મજબૂર કર્યો હતો.

૧૧. બીજી પરિસ્થિતિ સાબિત કરવા માટે, ફરિયાદ પક્ષે સૌપ્રથમ ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૨૬ અને ફરિયાદપક્ષના સાહેદ-૭ ના પુરાવા પર આધાર રાખ્યો હતો. ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૨૬ એ સાક્ષી આપી કે ગ્રામ વહીવટી અધિકારી મારીમુથપ્પ (ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૭) અને કે. અરુમુગમની હાજરીમાં તેમણે એક મેમો (આંક-પી. ૬) હેઠળ મૂર્તિના શબ પાસે પડેલી એચએમટી હાથની ઘડિયાળ જેના પર 'ચેરન' શબ્દ કોતરેલો હતો (એમ.ઓ. ૧), તે જમ્મ કરી હતી. ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૨૬ ની ઉપરોક્ત સાક્ષીને ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૭ અને તે જ સમયે તૈયાર કરાયેલા જમ્મી પંચનામા દ્વારા સમર્થન મળે છે. ઉપરોક્ત રિકવરી સાબિત કરવા માટે ફરિયાદ પક્ષ દ્વારા રજૂ કરાયેલા પુરાવાને બચાવ પક્ષ દ્વારા પડકારવામાં આવ્યો ન હતો. આગળ, જમ્મ કરાયેલી હાથની ઘડિયાળ અપીલકર્તાની હતી તે સાબિત કરવા માટે, ફરિયાદ પક્ષે સબેસન (ફરિયાદપક્ષના સાહેદ-૧૧) ની તપાસ કરી, જે તે જ ગામનો

રહેવાસી છે અને સંબંધિત સમયે જીવા ટ્રાન્સપોર્ટ કોર્પોરેશનમાં બસ-કંડક્ટર તરીકે કામ કરતો હતો. તેણે સાક્ષી આપી કે તેના કાકાએ તેને એક એચએમટી હાથની ઘડિયાળ આપી હતી જેના પર 'ચેરન' શબ્દ લખેલો હતો, જે તેણે ચેરન ટ્રાન્સપોર્ટ કોર્પોરેશનના એક કર્મચારી પાસેથી ખરીદી હતી. તેણે હાથની ઘડિયાળનો ૨/૩ વર્ષ ઉપયોગ કર્યા પછી, ઘટનાના લગભગ બે વર્ષ પહેલાં ૨૪૦/- રૂપિયામાં તે અપીલકર્તાને વેચી દીધી હતી, જેને તે અગાઉથી જાણતો હતો. તેણે એમ.ઓ. ૧ ને તે હાથની ઘડિયાળ તરીકે ઓળખી બતાવી જે તેણે તેને વેચી હતી. ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૧૧ ની વિગતવાર ઊલટતપાસ કરવામાં આવી હતી પરંતુ તેને અવિશ્વસનીય ઠેરવવા માટે કશું પણ બહાર લાવી શકાયું ન હતું. તેના બદલે, એ બહાર આવ્યું હતું કે ઘટનાના ૧૦/૧૫ દિવસ પહેલાં તેણે અપીલકર્તાને તે પહેરેલો જોયો હતો.

૧૨. ટ્રાયલ કોર્ટે મુખ્યત્વે એ આધારે ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૧૧ ના પુરાવા પર અવિશ્વાસ કર્યો કે તેણે તેના કાકા દ્વારા હાથની ઘડિયાળની ખરીદી અથવા અપીલકર્તાને વેચાણ અંગે કોઈ પહોંચ રજૂ કરી નથી કે તે હાથની ઘડિયાળનો નંબર આપી શક્યો નથી. ટ્રાયલ કોર્ટના જણાવ્યા અનુસાર, કોઈપણ વ્યક્તિ તે હાથની ઘડિયાળની માલિકી ધરાવી શકતી હોત અને ગુનાના સ્થળે હાજર હોઈ શકતી હોત, તેથી તેની રિકવરીથી અપીલકર્તા પર કોઈ આક્ષેપ લાગતો નથી અને લાગી શકે નહીં. આ કારણો, ઓછામાં ઓછું કહીએ તો, અમાન્ય છે. આ સામાન્ય જ્ઞાનની બાબત છે કે વ્યક્તિ પોતાની માલિકીની

વસ્તુઓ, ખાસ કરીને નિયમિત વ્યક્તિગત ઉપયોગની વસ્તુઓને ઓળખવાની અદભુત શક્તિ ધરાવે છે. તેથી, ટ્રાયલ કોર્ટ ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૧૧ ના એ દાવાને નકારી કાઢવા માટે બિલકુલ ન્યાયી ન હતી, જે દેખીતી રીતે અપીલકર્તા પ્રત્યે કોઈ દુશ્મનાવટ ધરાવતો ન હતો, કે હાથની ઘડિયાળ (એમ.ઓ. ૧) અગાઉ તેની માલિકીની હતી. આ મુદ્દા પર એ ઉલ્લેખ કરવો પ્રસ્તુત છે કે એમ.ઓ. ૧ માં કોતરેલો 'ચેરન' શબ્દ અસ્પષ્ટપણે ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૧૧ ના કથનને સમર્થન આપે છે. તેના વેચાણ અથવા ખરીદી સંબંધિત રસીદની ગેરહાજરીના કારણે તેણે અપીલકર્તાને હાથની ઘડિયાળ વેચી હોવાના તેના આગળના દાવા પર અવિશ્વાસ કરવામાં ટ્રાયલ કોર્ટ એટલી જ અયોગ્ય હતી કારણ કે આ પણ સામાન્ય જ્ઞાનની બાબત છે કે ગામડાઓમાં આવા નાના વ્યવહારોમાં કોઈ તેના પર આગ્રહ રાખતું નથી. તેથી, એમ કહેવું જ જોઈએ કે ફરિયાદ પક્ષ એ મજબૂત રીતે સ્થાપિત કરવામાં સફળ રહ્યો છે કે ઘટનાસ્થળેથી મળેલી હાથની ઘડિયાળ અપીલકર્તાની હતી.

૧૩. તે અમને ત્રીજા સંજોગ તરફ લાવે છે. ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૨૭, પોલીસ ઇન્સ્પેક્ટર, જેમણે ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૨૬ પાસેથી ૪ જૂન, ૧૯૮૪ ના રોજ કેસની તપાસ હાથ ધરી હતી, તેમણે સાક્ષી આપી કે તે દિવસે તેમણે પુલિયામ્પટ્ટી બસ સ્ટોપ પર અપીલકર્તાની ધરપકડ કરી હતી અને સાક્ષીઓની હાજરીમાં લોહીના ડાઘવાળી લુંગી (એમ.ઓ. ૧૯) અને એક પ્રોમિસરી નોટ (એમ.ઓ. ૨૦) જપ્ત કરી હતી, જે સાક્ષીઓ પૈકીના એક મુરુગેસન

(ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૯), રેવન્યુ ઇન્સ્પેક્ટર હતા. ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૯ નો પુરાવો અને જમી પંચનામા (આંક પી-૮) આ સંબંધમાં ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૨૭ ના પુરાવાને સંપૂર્ણપણે સમર્થન આપે છે અને કેમિકલ એક્ઝામિનરનો અહેવાલ દર્શાવે છે કે લુંગી પર માનવ લોહી હતું. એ વાત અલબત્ત સાચી છે કે સિરોલોજિસ્ટ વિઘટનના કારણે તેના બ્લડ ગ્રુપ વિશે કોઈ ચોક્કસ અભિપ્રાય આપી શક્યા ન હતા પરંતુ તેની ગેરહાજરી ફરિયાદ પક્ષના કેસને કોઈ પણ રીતે અસર કરતી નથી. પ્રોમિસરી નોટની રિકવરી અંગેના પુરાવાને નકારી કાઢતાં ટ્રાયલ કોર્ટે નોંધ્યું હતું કે હસ્તાક્ષર નિષ્ણાત એવો કોઈ ચોક્કસ અભિપ્રાય આપી શક્યા નથી કે તેના પર દેખાતી સહી અપીલકર્તાની જ હતી પરંતુ તે એ ધ્યાનમાં લેવામાં નિષ્ફળ રહી કે જ્યારે ઉપરોક્ત રિકવરીની હકીકતને અપીલકર્તા દ્વારા ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૧ સમક્ષ કરવામાં આવેલી કબૂલાત સાથે વાંચવામાં આવે કે નાગામલાઈએ તેને પોતાની તરફેણમાં પ્રોમિસરી નોટ લખવા માટે મજબૂર કર્યો હતો, ત્યારે પ્રોમિસરી નોટની રિકવરી તેની સામે એક મજબૂત ગુનાહિત પરિસ્થિતિ છે.

૧૪. પ્રથમ ત્રણ પરિસ્થિતિઓ મજબૂત રીતે સ્થાપિત થયેલી જણાયા પછી આપણે છેલ્લી પરિસ્થિતિ તરફ આપણું ધ્યાન કેન્દ્રિત કરીએ. અગાઉ નોંધ્યું તેમ, અપીલકર્તાની ૪ જૂન, ૧૯૮૪ ના રોજ ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૯ અને એક અરુમુગમની હાજરીમાં ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૨૭ દ્વારા ધરપકડ કરવામાં આવી હતી. ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૨૭ ના જણાવ્યા અનુસાર, તેની ધરપકડ પછી

અપીલકર્તાએ એક નિવેદન આપ્યું હતું જે તેમણે ઉપરોક્ત સાક્ષીઓની હાજરીમાં નોંધ્યું હતું. તે નિવેદન (આંક પી-૭), પુરાવા અધિનિયમની કલમ ૨૭ હેઠળ જેટલી હદે ગ્રાહ્ય છે, તે એ અર્થનું હતું કે જો પરવાનગી આપવામાં આવે તો તે સાયકલ, ટોર્ચ લાઈટ, કોથળો અને અરુપાલ ઓળખી બતાવશે અને સોંપી દેશે. નિવેદન આપ્યા પછી, અપીલકર્તા તેઓને અરસુર ગામમાં ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૧૪ ના ઘરે લઈ ગયો. ત્યાં પહોંચીને તેણે ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૧૪ ના ઘરેથી એક સાયકલ (એમ.ઓ. ૨૧), એક કોથળો (એમ.ઓ. ૨૩), એક ટોર્ચ લાઈટ (એમ.ઓ. ૧૮) અને એક અરુપાલ (એમ.ઓ. ૨૨) બહાર કાઢ્યા. સાક્ષીઓ, એટલે કે ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૮ અને અરુમુગમની હાજરીમાં ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૨૭ એ એક મેમો હેઠળ તે વસ્તુઓ જપ્ત કરી જેને તે બંને દ્વારા પ્રમાણિત કરવામાં આવી હતી. ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૨૭ એ આગળ જણાવ્યું કે તેમણે જપ્ત કરાયેલી વસ્તુઓ, જેમાં અરુપાલ પણ સામેલ છે, તેને રાસાયણિક વિશ્લેષણ માટે મોકલી આપી હતી.

૧૫. ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૨૭ ના પુરાવાને સમર્થન આપતાં, ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૮, જે એક સ્વતંત્ર સાક્ષી છે, તેણે જણાવ્યું કે તેની અને અરુમુગમની હાજરીમાં ઇન્સ્પેક્ટર (ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૨૭) એ અપીલકર્તાની પૂછપરછ કરી હતી. પૂછપરછ દરમિયાન અપીલકર્તાએ જણાવ્યું હતું કે જો તેને અરસુર લઈ જવામાં આવે તો તે અરુપાલ અને સાયકલ ઓળખી બતાવશે અને સોંપી દેશે અને તે રીતે આપવામાં આવેલું નિવેદન ફરિયાદપક્ષના

સાહેદ- ૨૭ દ્વારા નોંધવામાં આવ્યું હતું (આંક પી.૭) અને તેના પર તેના દ્વારા તથા અરુમુગમ દ્વારા સહી કરવામાં આવી હતી. તેણે આગળ જણાવ્યું કે લોહીના ડાઘવાળી લુંગી અને પ્રોમિસરી નોટ જમ કરવામાં આવ્યા પછી (જેના વિશે આપણે અગાઉ ચર્ચા કરી છે) તે ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૨૭, અપીલકર્તા અને અરુમુગમ સાથે અરસુર ગયા જ્યાં અપીલકર્તાએ જ્યોતિષ મારીમુથપ્પ (ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૧૪) નું ઘર ઓળખી બતાવ્યું. તે ઘરેથી તેણે સાયકલના કેરિયર પર બાંધેલા કોથળા સાથે એક સાયકલ બહાર કાઢી. તે કોથળામાં એક અરપ્પવાલ અને એક ટોર્ચ લાઈટ મળી આવ્યા હતા. ઊલટતપાસમાં તેણે જણાવ્યું કે અરપ્પવાલ પર લોહીના ડાઘ જોવા મળ્યા હતા. તેણે બચાવ પક્ષના એ સૂચનને નકારી કાઢ્યું કે તે પોલીસના કહેવાથી ખોટી જુબાની આપી રહ્યો છે.

૧૬. પોતાના પુરાવામાં ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૧૪ એ જણાવ્યું કે ૩૧ મે, ૧૯૮૪ ના રોજ અથવા તે અરસામાં સવારે ૭ વાગ્યે અપીલકર્તા સાયકલ પર તેના ઘરે આવ્યો હતો અને તેની વ્યાવસાયિક સલાહ માંગી હતી જેના માટે તેણે તેને ૨/- રૂપિયા આપ્યા હતા. અપીલકર્તાએ એમ કહીને પોતાની સાયકલ અને કોથળો ત્યાં જ છોડી દીધા કે તે સાંજે તે પાછા લઈ જશે. જ્યારે તેણે કોથળામાં શું છે તે વિશે પૂછ્યું ત્યારે તેણે તેને કહ્યું કે તેમાં કેટલાક કાથીના દોરડા છે. અપીલકર્તા, જોકે વચન આપ્યા મુજબ પાછો આવ્યો ન હતો, પરંતુ ચાર દિવસ પછી તે પોલીસ સાથે તેના ઘરે આવ્યો હતો. તેના ઘરમાં પ્રવેશ્યા પછી

અપીલકર્તાએ સાચકલ અને કોથળો બહાર કાઢ્યા અને તેમાંથી એક અરખવાલ અને ટોચ લાઈટ બહાર કાઢ્યા. આ સાક્ષીની વિગતવાર ઊલટતપાસ કરવામાં આવી હતી પરંતુ તેને અવિશ્વસનીય ઠેરવવા માટે કશું પણ બહાર લાવી શકાયું ન હતું. આ સાક્ષી તદ્દન અલગ ગામનો છે અને એવું સૂચવતું કશું જ નથી કે તે અપીલકર્તા વિરુદ્ધ શા માટે ખોટી જુબાની આપશે જેને તે અગાઉથી જાણતો ન હતો. ટ્રાયલ કોર્ટે ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૧૪ ના પુરાવા પર એ આધારે અવિશ્વાસ કર્યો કે તેની પાસેથી એવી અપેક્ષા રાખી શકાય નહીં કે તે દરરોજ તેની સલાહ લેવા આવતા ૨૦-૪૦ વ્યક્તિઓમાંથી દરેકને યાદ રાખે અને એ કે, સ્વીકાર્યપણે, તેણે તેની વ્યાવસાયિક પ્રવૃત્તિઓનો કોઈ હિસાબ રાખ્યો ન હતો. અમારા સુવિચારેલા મતે બંને આધારો સંપૂર્ણપણે અમાન્ય છે; પૂર્વનો આધાર હકીકતની દૃષ્ટિએ ખોટો છે, કારણ કે તેણે (ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૧૪) જણાવ્યું હતું કે સરેરાશ દરરોજ ૫-૧૦ વ્યક્તિઓ તેની સલાહ લેવા આવતા હતા અને જ્યાં સુધી બીજા આધારનો સંબંધ છે, ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૧૪ પાસેથી એવી અપેક્ષા રાખી શકાય નહીં કે જે જ્યોતિષ તરીકે ગામમાં વ્યક્તિ દીઠ ૨/- રૂપિયા વસૂલ કરીને પોતાની આજીવિકા કમાતો હતો, તે તેની આવકનો હિસાબ રાખે. ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૨૭, ૮ અને ૧૪ ના પુરાવાઓનો કાળજીપૂર્વક અભ્યાસ કર્યા પછી અમને એ તારણ પર પહોંચવામાં કોઈ સંકોચ નથી કે ફરિયાદ પક્ષ એ નિર્ણાયક રીતે સાબિત કરવામાં સફળ રહ્યો છે કે અપીલકર્તાના એ નિવેદનના આધારે કે તે અરખવાલ સોંપી દેશે, તે ફરિયાદપક્ષના સાહેદ- ૧૪ ના

ઘરેથી રિકવર કરવામાં આવ્યો હતો. કેમિકલ એક્ઝામિનરના અહેવાલો દર્શાવે છે કે જમ કરાચેલા અરણવાલ પર 'બી' ગ્રુપનું માનવ લોહી હતું અને જ્યાં શબો પડ્યા હતા તે સ્થળેથી જમ કરાચેલું લોહી પણ 'બી' ગ્રુપનું હતું. ચોથી પરિસ્થિતિ પણ, આ રીતે, સ્પષ્ટપણે સ્થાપિત થાય છે.

૧૭. જ્યારે ઉપરોક્ત ચાર પરિસ્થિતિઓ, જેમાંની દરેક અચૂકપણે અપીલકર્તાના ગુના તરફ નિર્દેશ કરે છે, તેને સંચિત રીતે લેવામાં આવે છે, ત્યારે એ તારણ પરથી બચી શકાતું નથી કે તે માત્ર અપીલકર્તાના ગુનાની પૂર્વધારણા સાથે સુસંગત છે અને તેની નિર્દોષતા સાથે સંપૂર્ણપણે અસુસંગત છે. તેથી, અમે હાઈકોર્ટ દ્વારા નોંધવામાં આવેલી અપીલકર્તાની દોષસિદ્ધિને યોગ્ય ઠેરવીએ છીએ.

૧૮. છેલ્લે, સજાનો પ્રશ્ન આવે છે. શ્રી મુખર્જીએ રજૂઆત કરી હતી કે વર્તમાન કેસ મૃત્યુદંડની આત્યંતિક સજા લાદવાને યોગ્ય ઠેરવતી 'દુર્લભથી અતિ દુર્લભ કેસો' ની શ્રેણીમાં આવતો નથી. તેમના મતે, અપીલકર્તાએ પાંચ હત્યાઓ કરી હોવાની માત્ર હકીકત મૃત્યુદંડની સજા લાદવા માટેનું કારણ બની શકે નહીં. ઉપરોક્ત રજૂઆત કરતી વખતે તેમણે શમશુલ કન્વર વિ. ઉત્તર પ્રદેશ રાજ્ય, એઆઈઆર (૧૯૯૫) એસસી ૧૭૪૮ માં આ અદાલતના ચુકાદા પર મજબૂત આધાર રાખ્યો હતો, જેમાં એવું અવલોકન કરવામાં આવ્યું હતું કે એક પક્ષે મોટી સંખ્યામાં થયેલા મૃત્યુ આપમેળે કેસને 'દુર્લભથી અતિ દુર્લભ કેસો' ની શ્રેણીમાં લાવવાનું કારણ બની શકે નહીં. તેમણે આ અદાલતના કેટલાક અન્ય ચુકાદાઓ

પર પણ આધાર રાખ્યો હતો જેમાં મૃત્યુદંડની સજાને આજીવન કેદમાં ફેરવવામાં આવી હતી. લંબાણ ટાળવા માટે અમે તે કેસોનો ઉલ્લેખ કરવાનું ટાળીએ છીએ કારણ કે તે પોતાની હકીકતો પર આધારિત હતા. શ્રી મુખર્જીની ઉપરોક્ત દલીલના જવાબમાં, શ્રી પ્રગાસમે મૃત્યુદંડની સજા ફટકારતી વખતે હાઈકોર્ટ દ્વારા નોંધાયેલા અવલોકનો પર આધાર રાખ્યો હતો.

૧૯. વાદગ્રસ્ત ચુકાદા પરથી અમને જાણવા મળે છે કે હાઈકોર્ટે સૌપ્રથમ બચ્ચન સિંઘ વિ. પંજાબ રાજ્ય, એઆઈઆર (૧૯૮૦) એસસી ૮૯૮ અને અન્ય કેસોમાં મૃત્યુદંડની સજા લાદવા માટે આ અદાલત દ્વારા સ્થાપિત સિદ્ધાંતોની ચર્ચા કરી હતી અને ત્યારબાદ નીચે મુજબ જણાવ્યું હતું :—

"હવે, અમે આપણી સમક્ષના વર્તમાન કેસના સંદર્ભમાં ઉપરોક્ત ચુકાદાઓમાં દેશની સર્વોચ્ચ અદાલત દ્વારા સ્થાપિત કાયદા પર વિચાર કરવા જઈ રહ્યા છીએ. સ્વીકાર્યપણે, કેસની હકીકતો અને પરિસ્થિતિઓ પરથી જોતાં, નીચેની બાબતો શંકાની પર સાબિત થાય છે :

(૧) આરોપી અને પાંચ મૃતકો વચ્ચે કોઈ ઉશ્કેરણી કે કોઈ ઝઘડો થયો નથી. પાંચેય મૃતકો નિઃશસ્ત્ર હતા અને અડધી રાત્રે સૂતા હતા અને તેઓ લાચાર પણ હતા. તેમની પાસે હુમલાનો સામનો કરવાનો કોઈ અવકાશ કે તક ન હતી.

(૨) એ શંકાની પર સાબિત થાય છે કે આ પૂર્વ-યોજિત ઘટના હતી, પરંતુ કોઈ અચાનક ઉશ્કેરણીના કારણે ન હતી.

(૩) આરોપીને એક પછી એક પાંચ ઘા મારીને ૫ મનુષ્યોને મારી નાખવા માટે કોઈ માનસિક વિકૃતિ ન હતી અને તેઓને તેમની ઊંઘ દરમિયાન જ મારી નાખવામાં આવ્યા હતા.

(૪) આરોપીએ જે પ્રકૃતિ અને રીતે પાંચ હત્યાઓ આચરી હતી તે ઘૂણાસ્પદ, ગણતરીપૂર્વકની, હેય, ઘોર અને ક્રૂર (ઠંડા કલેજે કરાયેલી) હત્યા હોવાનું જણાયું હતું.

તદનુસાર, ઉપરોક્ત પરિસ્થિતિઓમાં, એ શંકાની પર સાબિત થાય છે કે સામાવાળા/આરોપી દ્વારા એક પછી એક પાંચ ઘા મારીને ૫ વ્યક્તિઓની હત્યા કરવાનો ઉક્ત હેય અને ગણતરીપૂર્વકનો ગુનો સમગ્ર રાજ્યમાં વર્તમાન યુગના દુર્લભથી અતિ દુર્લભ કેસોમાંનો એક છે.

અમે સ્પષ્ટ દૃષ્ટિકોણ ધરાવીએ છીએ કે જે રીતે તેણે પાંચ

વ્યક્તિઓ જ્યારે અડધી રાત્રે સૂતા હતા ત્યારે તેમના ગળા કાપી નાખ્યા, તે ખરેખર એક પૂર્વ-યોજિત, ઘોર અને ગણતરીપૂર્વકની હત્યા છે. જેમ કે અમે સ્પષ્ટ અભિપ્રાય ધરાવીએ છીએ કે જો આ પ્રકૃતિના માનવીને એટલે કે સામાવાળા/આરોપીને વર્તમાન સમાજમાં જીવવાનું ચાલુ રાખવા દેવામાં આવે, તો સહ-માનવીઓ માટે મોટો ખતરો છે. સમાજમાં નિર્દોષ, લાચાર, નિઃશસ્ત્ર સાથી મનુષ્યો માટે કોઈ સલામતી કે રક્ષણ નથી. ઉપરોક્ત વિશેષ કારણો અને આપણી સમક્ષના કેસની વિશિષ્ટ પરિસ્થિતિઓને ધ્યાનમાં લેતા, અમે સ્પષ્ટ દૃષ્ટિકોણ ધરાવીએ છીએ કે આ ન્યાયી, ઉચિત, યોગ્ય, બંધબેસતો અને લાયક કેસ છે જ્યાં આરોપીને મૃત્યુની સર્વોચ્ચ સજા (મૃત્યુદંડ) આપી શકાય."

૨૦. ઉપરોક્ત ટાંકવામાં આવેલા અવલોકનો પરથી, એ જોઈ શકાય છે કે હાઈકોર્ટે મૃત્યુદંડની સજા ફટકારવાનો તેનો નિર્ણય માત્ર ૫ વ્યક્તિઓની હત્યા કરવામાં આવી હતી તે હકીકત પર આધારિત રાખ્યો ન હતો પરંતુ હત્યાઓ સંબંધિત અન્ય આનુષંગિક પરિસ્થિતિઓ પર પણ રાખ્યો હતો. આ બાબતના આ પાસા પર અમારું ચિંતિત અને ઊંડું ધ્યાન આપ્યા પછી અમે સર્વોચ્ચ સજા લાદવા માટે હાઈકોર્ટ દ્વારા રજૂ કરાયેલા કારણો સાથે સંપૂર્ણપણે સહમત છીએ. અમે માત્ર એટલું જ ઉમેરવા માંગીએ છીએ કે અપીલકર્તાએ જે ઘાતકી રીતે તેના

કાકાના આખા પરિવારનો સફાયો કર્યો [તેમના એક પુત્ર (ફરિયાદપક્ષના સાહેદ-૮) સિવાય, જે સદનસીબે સંબંધિત સમયે કોઈખતુરમાં અભ્યાસ કરતો હતો], દેખીતી રીતે જ તેમની મિલકતો હડપ કરવા માટે, તેણે અમારી ન્યાયિક વિવેકબુદ્ધિને આંચકો આપ્યો છે. તેમ છતાં અમે અપીલકર્તાની તરફેણમાં કોઈ હળવા કરનારી કે નરમ પડતી પરિસ્થિતિઓ છે કે કેમ તે શોધવા માટે રેકૉર્ડની તપાસ કરી પરંતુ અમને કોઈ મળી નથી. જો, તેમ છતાં, અમે મૃત્યુદંડની સજાને આજીવન કેદમાં ફેરવીએ તો અમે સામયિક લાગણીઓ, અનિયંત્રિત પરોપકાર અને ખોટી સહાનુભૂતિને વશ થઈ જઈશું.

૨૧. મહેશ વિ. મધ્ય પ્રદેશ રાજ્ય, [૧૯૮૭] ૩ એસસીસી ૮૦ માં, આ અદાલતે મૃત્યુદંડની સજા ફટકારવાનો ઇનકાર કરતી વખતે અવલોકન કર્યું હતું:-

"જ્યારે આવા પુરાવા અને આવા ફૂર ફૂત્યોનો સામનો કરવો પડે ત્યારે આરોપીને કાયદાની આત્યંતિક સજામાંથી છટકી જવા દેવો તે ન્યાયની મજાક હશે. આરોપીને ઓછી સજા આપવી એ આ દેશની ન્યાય પ્રણાલીને શંકાસ્પદ બનાવવા જેવું હશે. સામાન્ય માણસ અદાલતોમાં વિશ્વાસ ગુમાવશે. આવા કિસ્સાઓમાં, તે સુધારાત્મક શબ્દપ્રયોગો કરતાં વધુ પ્રતિરોધને સમજે છે અને તેની પ્રશંસા કરે છે."

ઉપરોક્ત અવલોકનો પ્રસ્તુત કેસની હકીકતોમાં બરાબર લાગુ પડતા હોવાથી અમે અપીલકર્તા પર લાદવામાં આવેલી મૃત્યુદંડની સજાને યોગ્ય ઠેરવીએ છીએ.

૨૨. પરિણામે, અપીલ નિષ્ફળ જાય છે અને તેને આથી ફગાવી દેવામાં આવે છે.

અપીલ ફગાવી દેવામાં આવી.

This judgment has been translated using AI.

=====

અસ્વીકરણ: સ્થાનિક ભાષામાં અનુવાદિત આ ચુકાદા/હુકમનો હેતુ પક્ષકારોને તેમની ભાષામાં જાણકારી ઉપલબ્ધ કરાવવા માત્રનો છે અને તેનો અન્યથા ઉપયોગ થઈ શકશે નહિ. અન્ય તમામ વ્યવહારિક તેમજ સરકારી ઉદ્દેશો માટે મૂળ અંગ્રેજી ચુકાદો/હુકમ જ પ્રમાણિત અને માન્ય રહેશે.

DISCLAIMER: The translated judgment in vernacular language is meant for the restricted use of the litigant to understand it in his/ her language and may not be used for any other purpose. For all practical and official purposes, the English version of the judgment shall be authentic and shall hold the field for the purpose of execution and implementation.